

melse. Det er Spørgsmaalet angaaende Ladning og Losning af Skibe. Det vil erindres, at det har været bemærket, endogsaa flere Gange, at der er den Ubehagelighed for dem, der arbejde ved Ladning og Losning af Skibe, at hvis de arbejde for en Grosserer, der driver Grossererforretning, saa ere de ikke forsikrede, men hvis de arbejde for et Selskab, som driver Virksomhed med Ladning og Losning, skulle de være forsikrede, og saa høre de ind under Loven af 7. Januar 1898. Naar man nu bryder med Princippet om, at vedkommende skal drive sin Virksomhed paa Søfartens Omraade som Næringsvej, er det et Spørgsmaal, om man ikke netop paa saadant et Punkt som det, jeg her har nævnt, Ladning og Losning — det er udtrykkelig nævnt som et enkelt specielt Punkt i den gældende Ulykkesforsikringslov — skulde bryde med Princippet og sige: Det falder ind under Loven uden Hensyn til, om Ladning og Losning drives som Erhverv eller ikke. Det kan jo tænkes, at kun den ene af to Arbejdere, der beskæftige sig med Ladning og Losning, kan faa Erstatning i et Ulykkestilfælde, fordi han hører til Skibets Mandskab, medens den anden ikke kan faa det, fordi han er en af den Grosserers Folk, der hente Varer ved Skibet. Ogsaa dette henstiller jeg til velvillig Overvejelse af det Udvalg, der kommer til at behandle Spørgsmaalet.

Saa har jeg egentlig kun een Bemærkning til at gøre, og den knytter sig til Spørgsmaalet om den Forsikringspligt, som her foreslaas. Der blev i Gaar af det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen) gjort opmærksom paa, at man i enkelte Tilfælde udstrakte Forsikringspligten endogsaa til vedkommende Arbejdsgiver selv, og det ærede Medlem fandt ingen Anledning dertil; det fik blive vedkommende Arbejdsgivers — i dette Tilfælde Skibsrederens — egen Sag, om han vilde forsikre sig eller ikke. Der kan dog temmelig sikkert siges noget imod en saadan Betragtning. Samfundet kan jo ogsaa blive berørt af, at Familieforsørgeren enten bliver uarbejdsdygtig eller maaske helt omkommer ved et Ulykkestilfælde, idet det jo som ofte er Samfundet, der skal afholde samtlige de med Familiens Forsørgelse forbundne Udgifter. Man kan derfor ikke uden videre afvise denne Pligt til Selvforsikring, og hvis man maatte komme til det Resultat, at det er rigtigt at paalægge den enkelte Arbejdsgiver en Forsikringspligt overfor sig selv, henstiller jeg, om man

ikke ogsaa skulde tage dette Spørgsmaal op paa nogle af de Omraader, som ere dragne ind under Loven af 7. Januar 1898. Der er sikkert nok en Del af disse Virksomheder, hvor det kan siges om Arbejdsgiverne, saaledes som det siges i Bemærkningerne til § 4 i dette Lovforslag, at de som Regel ikke ville være heldigere stillede end de, der ere forsikringsberettigede. Det siges i dette Lovforslag om de Folk, der enten eje hele Skibet eller en Del af det Skib, de føre; i mange Tilfælde ere de stillede akkurat ligesom de, der antages som Mandskab paa saadanne Skibe. Men det kan temmelig sikkert ogsaa siges om en hel Del af dem, der i Henhold til Loven af 7. Januar 1898 ere Arbejdsgivere og derfor have Erstatningspligt overfor deres Arbejdere, men derimod ikke Forsikringspligt, hverken overfor sig selv eller overfor Arbejderne. Baade da jeg læste dette og i Gaar, da dette blev omtalt, kom jeg til at tænke paa en Rejse, som jeg for nogle Aar siden, jeg ved ikke, om jeg skal sige: havde den Fornøjelse at foretage rundt i Landet sammen med et daværende Medlem af Tinget, min nuværende højre Sidemands Formand. Han var meget interesseret i Ulykkesforsikringsloven, og han havde paa vore Møder en Historie om en ret mærkelig Brøndgraver. Denne havde en Medhjælper, som var konstrueret saaledes, at han paa hvert af vore Møder faldt paa Hovedet ned i Brønden og slog selve Brøndgraveren ihjel, samtidig med, at han ogsaa selv blev slaaet ihjel. Saa bleve de præsenterede for Forsamlingen, og saa blev der tilføjet: Er det ikke ogsaa skrækkeligt! Denne Brøndgraver staar nede i Brønden, og saa falder Medhjælperen ned paa Hovedet af ham, og saa skal denne Brøndgravers Hustru ikke blot ikke selv have Erstatning, men oven i Købet betale en Erstatningssum paa indtil 3,200 Kr. til Enken efter Medhjælperen, som faldt ned og slog hendes Mand ihjel. Jeg kom til at tænke paa denne ret interessante Medhjælper, som vedkommende Medlem af Tinget rejste rundt med paa Møderne, og som lig Valhallas Kæmper stod op hver Dag paa ny; der kunde være nogen Grund til at sammenligne, om ikke just Medhjælperen, for han var jo forsikret, saa dog Brøndgraveren med disse smaa Skibsredere, der eje deres Part af Skibene og efter dette Lovforslag have en Pligt til at forsikre sig selv. Kunne vi paalægge Skibsredere, der tillige ere Skibsførere, den Forpligtelse at forsikre sig selv, saa synes jeg, at vi i Betragtning af den Inter-